Ч. 74. Субота 15 (2) цьвітня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провинциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Новий закон войсковий — Високе відзначене болгарского короля Фердинанда. — Положене в Хорватиї. — Католицка пропаґанда в Росиї.

Pesti Hirlap містить інформациї що до войскової процедури карної і каже, що новий закон відріжнить дві правні области: одну австрийску, другу угорску.

Язиком протоколів і розправ буде независимо від того, в якім язиці буде переслухуваний обжалований язик мадярский на Угорщині, а німецкий в Австриї. Коли би обжаловані не розуміли по мадярски як пр. Словаки, Румуни, Серби, Русини і т. д. має бути уживаний перекладчик, однак розправа буде ведена по мадярски. Заходить ще ріжниця що до того, в який спосіб уложити закон в случаю, коли обжаловані розуміють на Угорщині по німецки. Переслухане в таких случаях буде відбувати ся по німецки, однак сама розправа і протоколи будуть ведені по мадярски.

„Fremdenblatt“ доносить, що крім ґр. Монтекукколї одержали ордер Золотого Руна король Фердинанд болгарский, кн. Альойзий Ліхтенштайн, ґр. Гуденус, ґр. Чіракі і члени палати панів ґр. Чернін і ґр. Букоа. Відзначене короля Фердинанда болгарского тим високим ордером є здійстненем довголітного бажаня короля, котрий того ордеру жадав, але довгий час не одержав. Віденьскі часописи вже в часї послїдного побуту болгарского короля у Відни дня 26 лютого с. р. давали до пізнаня, що імовірно по усуненю всяких непорозумінь між болгарским королем а віденьским Двором то бажане королем Фердинандом відзначене небавом послїдує. Король Фердинанд, що від 1907 року є властителем полку гузарів ч. 11, одержав був в р. 1909 від Цїсаря Франц Йосифа великий хрест ордеру сьв. Стефана. Вість о наданю королеви Фердинандови такого відзначеня, становить очивидно політичну сензацию.

Півурядова „Wien. Allg. Ztg.“ доносячи о тім відзначеню, додає від себе: Впевненя, немов би надане Золотого руна болгарскому королеви мало визначне політичне значіне, не відповідають дійстности. Ордер той одержують всї католицкі монархи скорше або пізнійше. По оголошеню независимости Болгариї, по піднесеню Болгариї до степени королївства, не можна було довше зволїкати з наданем королеви Фердинандови того ордеру. Було би отже похибкою витягати з тої природної річи дальше йдучі політичні висновки.

Вже то само, що півурядовий орґан в той спосіб пояснює відзначене короля Фердинанда, говорить сам за себе.

Запутані відносини в Хорватиї наближають ся до розвязки. Криза виринула там між сербско-хорватскою коаліциєю а угорским коаліцийним правительством в справі хорватскої зелїзничої праґматики, котра снувала ся як червона нитка крізь всї справи Хорватиї. Банови Томасевичеви повело ся найти вихід в справі, так що з одного боку заспокоює доманьгаия Хорватиї, з другого знов уможливляє Угорщинї змінити своє дотеперішне становище в зелїзничім спорі. Краєве правительство буде отже мало можність перевести нові вибори (сойм буде розвязаний) і утворити поважну більшість, котра доведе до полагодженя кризи в Хорватиї.

В містї Москві ширить ся від якогось часу між тамошним православним населенєм католицка пропаґанда. Провід в ширеню католицизму лежить з одної сторони в руках двох навернених на греко католицизм сьвященикїв Росиян оо. Толстого і Сторожева, з другої же в руках єзуїта о. Верціньского, приналежного до німецкої держави. Між обома сторонами вибухли великі спори, котрі остаточно довели до

---

9)

ПРИГОДИ БРИҐАДИЄРА ЖЕРАРДА.

З анґлїйского — Конана Дойля.

(Дальше).

Катедра була в серединї ясно осьвітлена, а входили до неї і виходили ріжні люди.

Пересьвідчений, що в серединї нїхто мене не зачепить, війшов і я, аби в спокою обдумати собі добре плян дальшої роботи.

Катедра представляла дивний вид: була перемінена на шпиталь, притулок і маґазин поживи. Одно бічне крило містило запаси поживи, в другім лежали недужі і ранені, в серединї же множество людий розгостило ся як дома, а навіть на камінним помостї порозпалювало ватри.

Многі молили ся, клякнув і я в тіни великої колюмни і горячо молив ся, аби щасливо видістати ся з того положеня і зробити моє імя так славним в Ішпаниї, як було в Німеччинї.

Я заждав тут до третої, а відтак вийшов з катедри і пустив ся в напрямі монастиря Мадонни, де мав розпочати ся напад.

Можете собі уявити, панове, що мене добре знаєте, що я не був тим чоловіком, котрий повернув би до табору з пустим донесеньм, що нашого аґента убито і що треба глядати инших доріг і средств до здобутя міста. Або виповню ту нескінчену задачу в якийсь спосіб, або становище ротмістра першої кляси при гузарах Конфлянса буде вільне.

Я перейшов без перешкоди широкою улицею, яку перед тим описав, аж дійшов до камінного монастиря, котрий становив внїшну оборонну лінію неприятеля. Був збудований в великім чотирокутнику, а в серединї находив ся огород.

В тім огородї зібрало ся кількасот уоруженних людий, позаяк очивидно звістним було, що Французи насамперед нападуть на то місце.

Доси в цїлій Европі мали ми в борбах до дїла з правильною армією. Аж тут в Ішпаниї судилось нам дізнати ся, як то страшно бороти ся против цїлого населеня.

З одної сторони не можна добути великої слави, бо що то значить розбити на прах і побідити цїлу товпу старих крамарів, дурних селян, загорілих попів, розъярених женщин і подібних нужденних єств. З другої сторони безнастанне занепокоєне і небезпечности суть великі, бо люди ті не дають чоловікови спокою, не зважають на военні правила і роблять всїлякі можливі зусиля, аби як найбільше пошкодити ворогови.

Я мав сьвідомість того, яка то погана і противна річ вести війну з такою пестрою і заілою голотою, як та, що стояла в монастирі довкола огнищ. Ми вояки не журимо ся зовсїм політичними розважуваннями, але на тій війнї в Ішпаниї, як здавало ся, вже від самого початку лежав якийсь проклін.

Однако в тій хвили не мав я часу роздумувати над такими річами.

Як я вже перше замітив, не було тяжко дістати ся до огороду, але дуже тяжко було дістати ся до монастиря.

Спершу я почав проходжувати ся по огородї і вскорі увидів велике помальоване вікно, котре певно мусїло належати до каплицї. Я знав від Губерта, що келія ігумені, в котрій був порох, була близька каплицї і що льонт крізь отвір в стінї бут перетягнений до сусїдної келії. На кождий случай я мусів дістати ся до монастиря.

При вході стояла варта. Якже перейду попри неї, аби мене не задержала? Нараз прояснилось менї в голові, як менї дальше дїлати.

В огородї була керниця, а коло неї стояло кілька порожних ведер. Чоловіка, котрий в кождій руцї держить ведро води, не питають чого хоче. Вартівник отворив двері і перепустив мене.

Я опинив ся в довгім коридорі з камінним помостом, а тлїли в нїм лїхтарні; по однїй сторонї були келії монахинь. Отже остаточно був я близько цїли. Не надумуючись пішов я дальше, бо з огороду приглянувясь я дуже добре, котрою дорогою треба менї іти.

Множество ішпаньских вояків лежало з люльками в зубах в тім коридорі, а деякі навіть заговорювали до мене. Я здогадував ся, що просять мене о благословенє і моє ora pro nobis здаєть ся зовсїм їх вдоволювало.

Вскорі дійшов я до каплицї, а можна бу-

того, що Толстого і Сторожева римска курия виклята, а о. Верціньского видалило російске правительство з границь Росиї.

Толстого і Сторожева виклято наслідком жалоби єзуїтів, внесеної до папскої куриї, що ті два російскі гр.-кат. сьвященики доносили на єзуїтів до російских властий та тим способом викликали переслідованя католицкого духовеньства. Як причину видаленя о. Верціньского урядовий російский комунікат подає недозволений побут того єзуїта в Росиї і тайні зносини єго з ріжними підозріними людьми, між иншим також з митрополитом ґр. Шептицким.

Щоби близше поінформувати ся про цілу аферу, звернув ся один з редакторів „Gazet-и Wieczorn-ої" до Ексц. митрополита з прошенєм о поясненє. Дістав таку відповідь:

„О. Фелікса Верціньского знаю від многих літ і стрічав ся з ним ще в часї студий в Кракові. О. Верціньский — з роду Німець, але вихований у єзуїтів в Галичинї знаменито говорить по польски. Пробував довгі роки в Галичинї. Потім був професором католицкого семінара в Яссах, належачи весь час до галицкої провінциї Ісусового Товариства. Старшиною над о. Верціньским я нїколи не був, бо він, як єзуїт, підчинений свому ґенералови в Римі і провінциялови в Кракові. А як московский віце-декан він був залежний від римо-католицкого митрополита в Могилеві. Справою унїї в Росиї я — розуміє ся — цікавлю ся сердечно і знаю всїх Росиян католицких сьвящеників — але на тім конець. Однак о скільки знаю о. Верціньского, сумніваю ся, щоби він допустив ся того, чим єму докоряють. Російске правительство знало про побут єго в Москві, однак імовірно не знало, що Верціньский — єзуїт".

Новинки.

Львів, 14 цьвітня 1911.

— **Іменованя.** Міністерство торговлї надало контрольорам почтовим зі Львова, Рвш. Зайфертови і Генр. Чернерови посади управителїв почтових першому в Збаражи другому в Залїщиках.

— **Нова складниця почтова.** З днем 16 цьвітня с. р. заводить ся в місцевости Саджавка, належачій до округа доручень уряду почтового в Ланчинї складницю почтову зі звичайним кругом дїланя. Складниця та буде получена з урядом почтовим в Ланчинї за помочию тиждневе 6 разового пішого посланя.

— **З зелїзницї.** Дирекция зелїзниць державних у Львові розписала лїцитацию на доставу нафти, олїю мінерального до смарованя, олїю з костий, смаровила, мила, лою, лоєвих і стеаринових сьвічок на рік 1911/12.

Близші услівя і формулярі оферт можна дістати в бюрі IV Дирекциї до 29 цьвітня.

Оферти можна вносити до 30 цьвітня с. р. 12 година в полудне.

— **Дрібні вісти.** Київска „Рада" доносить, що український письменник А. Тесленко тяжко занедужав. — Союз львівских вірителїв оголошує банкротство фірми: Лейба Хаїм Брумер, протокольована фірма конфекциї в Тернополи. — В справі арештованого фальшівника сьвідоцтв Пановского, о котрім ми вже доносили, показало ся, що він сфальшував сьвідоцтво з 4 кл. школи народ. в Городку і за то взяв від якогось п. Фреве 60 корон, а других 60 К вимантив від него на вироблене посади. — На переходячого ул. Краківского Гершка Зільбера впало вікно з третого поверха дому ч. 26 але на щастє знищило єму лиш капелюх на голові вартости 5 К. — З пивницї п. Юлїї Хімер в ринку під ч. 16 вкрадено 50 фляшок малинового соку вартости 100 К. — На будові дому при ул. сьв. Софії ч. 6 розбито двері маґазину Н. Цїттера і вкрадено монтерскі знаряди вартости 571 К.

— **В доповненю до сензацийного арештованя,** про котре ми вчера доносили, мусимо для тим більшої характеристики сеї справи додати тут ще то, що п. Шимон Міхал Тепфер фірма Нафтула Тепфер оголошує в „Dzienniku Polsk." Отже п. Шимон Нафтула Тепфер в імени правди розповідає ось що: П. Ст. Парнес не купив у мене вина по цїнах, які платить ся по каварнях (так писали спершу львівскі ґазети — *Ред.*), але по цїнах „en gross" т. є по таких, які нам ґросїстам платять каварі і реставратори. Так купив між иншими шампана Henry Gaulet великі бутельки по 9 К, лїтрові бутельки лїкерів францускиx по 10 К, отже о якійсь лихві товаровій не може бути й бесїди. Арештоване спричинив союз вірителїв з вини п. Льва Парнеса, котрий заявив, що спонукає, сина, щоби той втїк за границю, а тої не заплатить анї сотика (се іменно характеристичне для львівского мілїонера) і в той спосіб хотів узискати від мене опуст половини цїни. Я не міг на такий опуст згодити ся, бо замість скромного купецкого зарібку виставив би ся я на певну страту. Наконець докоряє п. Шим. Нафтула Тепфер арендаторам готелю Жоржа, котрі заявили, що нїколи від Нафтули Тепфера не купували вина. То не правда — каже п. Тепфер — бо они нераз купували у него такі самі товари які купив п. Стан. Парнес.

— **Шевченкове сьвято в Америцї.** Дуже величаво сьвяткували 50. роковини смерти Т. Шевченка американьскі Русини дня 21. марта с. р. Величезна саля „Webster Hall" в Новім Йорцї, де відбував ся обхід, була сьвяточно прибрана; на стїнах виднїли ся народні прапори, а на підвисшеню був величезний портрет Кобзаря, гарно прикрашений лентами і цьвітами. Саля заповнила ся своїми а по части і чужими. Сьвято почало ся вступним словом, яке виголосив дуже гарно о. Стеткевич. По нїм хор під управою п. Гели чудово відспівав Шевченків „Заповіт" на жадане публики два рази. Прямо очаровані були слухачі відспіванєм сеї точки. П. Юлїя Зволиньска віддекля-

---

ло легко побачити, що комната побіч служила до переховуваня пороху, бо поміст довкола був аж чорний від него. Двері були замкнені, а двох великих вояків держало перед ними варту. Одному з них звисав від пояса ключ. Коли би був сам, був би ключ зараз найшов ся в моїх руках, але супротив другого єго товариша не було вигляду дістати єго силою в свої руки.

Найблизша келїя за порохівнею мусїла належати до сестри Ангелики. Двері були на пів отверті. Я зібрав всю свою відвагу, поставив ведра з водою на коридори і війшов до середини, нїким не задержуваний.

Я гадав, що опиню ся супротив кільканацятьох відважних людий, але то, що мої очи в тій хвили побачили, ще більше мене заклопотало. Келїю ту мали видко монахинї покинути, але з якихсь причин не хотїли того зробити.

Було їх там три. Якась старша женщина з суворим лицем, імовірно ігуменя; дві инші були дуже молоді і хороші. Всї сидїли в розі комнати, але повставали, коли я увійшов. На моє зачудоване побачив я, що дожидали мого приходу з приємностию.

Сейчас запанував я над собою і розглянув ся в положеню. Позаяк можна було надїяти ся нападу на монастир, то сестри гадали, що переведу їх в якесь безпечне місце. Імовірно зложили обіт, що нїколи тих мурів не покинуть, а їм сказано, аби сховали ся в тій келїї, доки не надійдуть якісь инші порученя.

На кождий случай примінив я моє поведенє до того здогаду; безусловно мусїв я їх наклонити до покиненя келїї і мав до того знаменити причину.

Я поглянув на двері і побачив, що ключ був в замку від середини. Я дав монахиням знак, аби ішли за мною. Ігуменя промовила щось до мене, але я нетерпеливо потряс головою і знов дав їй знак. Коли вагувала ся, тупнув я ногою і в той приказуючий спосіб візвав я їх, аби сейчас удали ся за мною. Позаяк каплиця була взглядно безпечним місцем, завів я їх там і велїв їм займити місця по стороні найбільше віддаленій від маґазину пороху. Коли всї три монахинї уклякли при престолї, серце забило менї з радости і з гордости, бо я чув, що усунув з моєї дороги найважнїйшу перешкоду.

А тепер, панове... кількож разів мусїв я в моїм житю зробити той досьвід, що то імено найнебезпечнїйша хвиля?

Я кинув ще раз оком на ігуменю і на мій великий страх побачив, що єї очи глядїли з зачудованєм і підозрінєм на мою праву руку. А були то очи великі, чорні, пронизуючі і бистрі, котрі здавало ся бачили всьо.

На тій руцї могли дві річи звернути єї увагу. По перше була ще закровавлена від часу, як я пробив штилетом того вартівника на дереві. То одно не могло єї так здивувати, бо ніж і штилет у сьвящеників в Сараґосї був тодї так само добре в уживаню, як требник.

Але на вказуючім пальци мав я золотий перстень — подарунок якоїсь німецкої баронівної, котрої назвиска не хочу виявляти. Блищав при сьвітлї сьвічок на престолї. Перстень на пальци монаха то неможливе явище, бо присягав він на безвзглядне убожество.

Я скоро відвернув ся і вийшов з каплицї, але нещастє вже було готове. Коли я оглянув ся, побачив, що ігуменя іде зараз за мною. Я перебіг вздовж коритарем, а она тимчасом остерігала голосно вартівників при порохівни. На щастє мав я на стільки притомности, що зробив то само і показував перед себе, немов би ми обоє гонили одну і ту саму особу. В одній хвили перелетів я попри них, вскочив до келїї, тріснув тяжкими дверми і замкнув їх на ключ. Мали они на горі і на долинї сильні засуви, так що становили поважну запору, котра могла не одно видержати, а може вже видержала.

Коли би були на стільки хитрі, аби підсадити під двері бочку з порохом, я був би страчений. Було то моїм одиноким ратунком, бо тепер був я вже у цїли.

Опинив ся вкінци тут по тільких трудах і небезпечностях, котрими лиш не богато мужчин може похвалити ся. Я старав ся вхопити рукою льонт, котрого другий конець сягав до маґазину пороху.

На коридорі ричали всї як льви і кольбами рушниць валили в двері.

Я не зважав на їх крики і проклони, лиш глядав того льонту, о котрім говорив Губерт. Безусловно мусїв бути при стїнї, ведучий до маґазину. Я повзав на череві, руках і ногах, але не міг найти нї слїду. Дві кулї перебили мур і сплющили ся на стїнї.

Крик з кождою хвилею збільшав ся.

Я побачив в кутї якусь сїру купку, скочив до неї з криком радости, а пересьвідчив ся, що то було лиш зметене сьмітє.

Тодї побіг я в сторону дверий, де мене ніяка куля не могла поцїлити — а лїтали по келїї як мухи — і я не дбав зовсїм о гук вистрілів, лише старав ся винайти, де той проклятий льонт криє ся.

Аби єго ті монахинї не відкрили, мусїв єго Губерт добре укрити.

Мій погляд упав на статую сьв. Йосифа, стоячу в розї. Коло підстави статуї був кінець з якогось листя, серед котрого горіла лямпка. Я кинув ся на то і відсунув листє.

Так, тут був малий, чорний шнурок, ведучий дальше крізь малий отвір в стїнї. Я приложив до него сьвітло і кинув ся на землю.

За хвилю роздав ся страшенний гук. Мури почали дрожати і хитати ся довкола мене, стеля наді мною трісла, а з криком наляканих вояків іспаньских змішав ся побідний оклик наших нападаючих ґренадиєрів. Я чув то як у снї — в дуже хорошім снї, а відтак не чув вже нічого більше...

(Дальше буде).

мувала з чутєм дуже гарно уривки з важнійших творів Шевченка. Мужеский хор відспівав „Огні горять“. Окрасою сего хору були два соля: барітонове п. Е. Василенка і теноровe В. Печерского. З черги наступив дует: „Зацвила в долині червона калина“, композиция М. Лисенка. Дуже миле враженє зробили на участниках малі діти, які під управою А. Ґели відспівали пісню-молитву: „Боже великий, єдиний! Русь-Україну храни“. На вид сей слези мимоволі тиснули ся в очий участників. Відтак о. Ал. Павляк артистично, з жаром виголосив реферат, який мов би прикував слухачів до місця. Дуже гарно відспівав хор „Бють пороги“ Лисенка. Ту визначили ся солісти В. Печерский (тенор), М. Микитишин (бас), Е. Василенко (барітон), пані Микитишин (альт) та пані Ґела (сопран); також орхестра п. Смолиньского грала дуже гарно. Велике враженє зробив також реферат про Т. Шевченка, який по анґлійски виголосив адвокат А. Шіпман. Чужинці Американці може в перший раз довідали ся з єго уст про нашого Кобзаря. До найгарнійших точок проґрами належало також скрипкове сольо п. Келичави. Гарно також виконав хор два послідні кусники: „Козаки“ та Ніщиньского „Вечерниці“. Сьвято се, якого — пише амер. „Свобода“ — ніколи не забудуть участники, закінчило ся народним гимном.

— **Смерть в огни.** В середу перед полуднем вибух в Буску огонь. Займила ся хата і шопа повна соломи належача до Мортка Гальперна. В огни тім згорів і якийсь Данило Горошко, котрий там спав.

— **Борба з розбишаком.** З Битомя, на прускім Шлеску доносять про таку подію: Убийства робітника гірничого Коволя закінчились остаточно кровавою борбою, в котрій і сам убийник погиб. Коволь убив був ще 16 марта нічного сторожа, котрий прихопив єго на крадежи. Відтак дня 31 марта застрілив в копальни поліцияна Ґельзена, а перед кількома днями постріляв на смерть шлюсара Копеца. За єго зловлене визначено 2000 марок нагороди. Отже поліция вислідила, що Коволь зайшов до своєї любовниці якоїсь Сімянович, і хотїла єго там арештувати. Коли в ночи з минулої пятниці на суботу дня 8 с. м. мали єго арештувати, він застрілив вахмайстра від жандармерії, якогось Пняка, батька осьмеро дітий. Підчас того зробило ся таке замішанє, що Коволь скористав з того і втік. В ночи з суботи на неділю дня 10 с. м. зайшов він до села Росберґ і там запукав до дверий гірничого робітника Пензека та впросив ся на ніч. З Коволем прийшов ще й якийсь Валерус, такий сам опришок як і він, з котрим він одного разу навіть втік був з криміналу. Пензек не знав їх обох і приймив на ніч та зачав навіть гостити. Підчас тої гостини Коволь упив ся і тоді признав ся, що застрілив жандарма і тепер мусить втікати, бо за ним пустила ся вже погоня. Але я ще знаю як боронити ся — казав він показуючи на револьвер — коли би мене хотїли арештувати. Гірняк тоді ще ліпше зачав гостити розбишаків, щоби они добре упили ся і позасипляли. Коли они вже спали, Пензек побіг зараз до начальника громади і розповів все, о чім довідав ся. Начальник громади завізвав зараз жандармерию і небавком вісім жандармів обступило хату, в котрій ночували розбишаки. Тоді один з жандармів зайшов до середини і пустив ся сходами на гору до комнати, де спали злочинці. На сходах напав на него Валерус і вкусив єго. Тоді жандарм стрілив до него і зранив єго досить тяжко. Тимчасом Коволь злагодив ся до оборони, отворив вікно і зачав стріляти до жандармів. Єму помагав і Валерус мимо того, що був сильно зранений. Жандарми стали й собі стріляти і так розпочала ся правильна стрілянина, підчас котрої дано з обох сторін яких 50 до 60 вистрілів. Відтак з вікна вже не стріляв ніхто. З жандармів були чотири тяжко зранені. Прочі впали до середини і тут застали Коволя під вікном вже неживого. Пять куль пробило єго тіло. Коло него лежав Валерус ледви ще живий, зранений також кількома кулями. Небавком опісля з'явила ся судова комисия і труп забрано до трупарні а зранених відставлено до шпиталю.

Телеґрами.

Еперне 14 цьвітня. Посли і сенатори департаменту Марн мають докази в руках, що надужито назвиска віцепрезеса союза властителів виноградників, щоби устроїти похід винників до Аі. Управа союза рішучо порікає насильства і домагає ся покараня виноватих.

Реймс 14 цьвітня. Вчера вечером арештовано 40 осіб, котрі мали всілякі бронзи, образи, годинники і т. п. предмети походячі з рабунку.

Ню-Йорк 14 цьвітня. Ґураґан, який лютив ся вчера, наробив величезної шкоди. Брак 22 людий. З многих домів позривав вихор криші.

Петербург 14 цьвітня. Міністер скарбу предложив раді міністрів проєкт закона, після котрого всї особи, котрі не виконують служби войскової, мають через 4 роки по увільненю їх від служби, платити річний податок шість рублів.

Вашінґтон 14 цьвітня. Сенат займав ся перший раз станом річи витвореним заколотом в Мехіку. Демократ Райнер висказав гадку, що не прийде до війни з Мехіком. Коли Япанія веде переговори з Мехіком, що до стациї вуглевої, то Америка має право жадати виясненъ; конґрес однак не одержав о тім інформациї.

Надіслане.

Оповіщене.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненим числами минутовими.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, 8·55, 1·15, 1·30, 8·40, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: 12·20, 5·45*), 8·05, 10·21**, 2·05, 5·53, 6·35, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2·09, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·45, 3·55, 6·04, 8·25, 8·40, 2·45 3·15, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·16, 8·10, 11·16, 11·32.
До Черновець: 2·50, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 10·54, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·49.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, 2·31, 8·33, 11·38.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада.